

Arrest

nr. 209 049 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig volgend

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name haar problemen met en een vrees voor Al Shabaab.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 197 254 van 22 december 2017 omdat haar relaas ongeloofwaardig is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoeksters voorgehouden herkomst uit Dac, in het district Ceel Buur van de Somalische provincie Galgaduud, en derhalve aan de beweerde problemen die zich er zouden hebben voorgedaan, geen geloof kan worden gehecht, en verzoekster niet aantoonst dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af -zo verklaart ze o.a. dat de situatie in haar dorp verergerd is en de problemen verdubbelden doordat Al Shabaab de macht heeft overgenomen en het leger en Amisom vertrokken zijn- en ze legt volgende documenten neer: een verklaring van geboorte opgemaakt door de Somalische ambassade in Brussel op 12 april 2018, een USB-stick met een beeldfragment waarop een getuigenis te zien is van Nur Hassan Gutale, de districtscommissaris van Ceel Buur, opgenomen in juli 2017, en enkele Belgische medische attesten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster betwist en bekritiseert in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door haar neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

“De door u voorgelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. Ten eerste legde u een “Verklaring van geboorte” neer. Dit document werd uitgereikt op 12 april 2018 door de Somalische ambassade te Brussel en ondertekend door de eerste consul Ali Mohamed Abukar. Echter, uit de “COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten” van 9 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat “In 2012 [...] Cedoca onderzoek [deed] naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij “roots” met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), “living contacts”, naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali, maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. [...] Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.” Aldus geeft de ambtenaar van de ambassade zelf toe niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt dus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt beschouwd en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan dus bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine. Bovendien stelt de “COI Focus: Somalië:

Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten": "Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsoverheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de Commissarisgeneraal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkocht" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uit geeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.", zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn. Aldus concludeert het CGVS dat de verklaring van geboorte van de Somalische ambassade te Brussel, niettegenstaande deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade, naar inhoud niet de minste garanties bieden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou u thans door de ambassade de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont u niet aan waar u voorheen verbleef en welke nationaliteit u had voor u ook de Somalische zou zijn toegekend. van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Ten tweede diende u ook een USB-stick in waarop een getuigenis te zien is. U verklaarde daarover dat het een getuigenis betreft van de districtscommissaris van Ceel Buur, Nur Hassan Gutale. Een vertaling van deze getuigenis werd toegevoegd aan het administratief dossier. U verklaarde dat de getuigenis opgenomen werd in juli 2017, nadat u een negatieve beslissing gekregen had (zie verklaringen DVZ Volgend Verzoek, d.d. 17 april 2018, punt 17). U verklaarde dat Nur Hassan Gutale dit beeldfragment op uw vraag maakte en het u vervolgens per post bezorgde. Wat betreft de door u voorgelegde getuigenis kan slechts worden gezegd dat persoonlijke getuigenissen van derden geen enkele bewijswaarde noch garantie van betrouwbaarheid bieden. Bovendien worden zij doorgaans opgesteld op aanvraag – wat ook voor deze getuigenis van toepassing is – en hebben zij aldus een gesolliciteerd karakter. Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat u deze getuigenis in schriftelijke vorm reeds voorlegde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uw vorige aanvraag. De Raad wees deze nieuwe elementen echter af wegens een algemeen gebrek aan geloofwaardigheid: "Wat de brief van districtscommissaris van Ceel Buur betreft (aanvullende nota, stuk 1), dient opgemerkt dat deze geen officieel adres bevat en een emailadres vermeldt dat inhoudelijk niet kan worden gelinkt met de persoon of de administratie. Verzoekster stelde overigens dat zij geen contact meer heeft met haar familie sinds zij uit Somalië is vertrokken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij thans nieuws krijgt van de districtsgouverneur waarvan verzoekster nooit heeft vermeld dat deze een zeer goede kennis van haar is, in die mate dat deze haar asielrelaas en afkomst kan bevestigen. Het document heeft, net als de verklaring op eer (aanvullende nota, stuk 2), een duidelijk gesolliciteerd karakter, zodat het slechts bewijswaarde kan hebben ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is." (arrestnr. 197 254, dd. 22 december 2017, p. 11). Tot slot legt u drie medische attesten neer in verband met een operatie die u onderging aan de borst en de buik, met name een cholecystectomie en een dissectie van fibroadenomen in de rechterborst. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft uw opmerking dat u het mentaal moeilijk heeft doordat u op straat leeft en 's nachts niet kan slapen (zie verklaringen DVZ Volgend Verzoek, d.d. 17 april 2018, punt 19), biedt in casu dan ook geen uitleg voor de vaststelling dat u geen zicht heeft geboden en nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België." In weerwil van verzoeksters huidige algemene en weinig of niet ernstige verzuchtingen, beperkt de commissaris-generaal zich aldus geenszins, zo blijkt uit voormelde motieven, tot het "verschuilen achter rapporten dat documenten uit Somalië niet betrouwbaar zouden zijn (...)". De commissaris-generaal heeft wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster aangebrachte documenten. Verzoekster slaagt er evenwel niet in een ander licht te werpen op diens concrete vaststellingen, en de informatie waarop hij zich hiervoor mede baseert. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, waarin ze tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de

concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals o.a. aangaande het duidelijk gesolliciteerd karakter van de getuigenis van de districtscommissaris van Ceel Buur, vaststellingen welke net als de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de betrouwbaarheid van Somalische (identiteits)documenten niet in een ander daglicht worden geplaatst, kan aan de door verzoekster voorgelegde documenten ter staving van haar voorgehouden herkomst uit Somalië geen bewijswaarde worden gehecht.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Dac, in het district Ceel Buur van de provincie Galgaduud, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat haar herkomst uit Somalië niet wordt betwijfeld. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal niet meer kan twifelen aan haar herkomst uit Dac nu zij verschillende documenten heeft ingediend, met name een verklaring van geboorte opgemaakt door de Somalische ambassade in Brussel op 12 april 2018, een USB-stick met een beeldfragment waarop een getuigenis te zien is van Nur Hassan Gutale, de districtscommissaris van Ceel Buur, opgenomen in juli 2017, en enkele Belgische medische attesten. Verzoekende partij stelt dat de analyse van de stukken niet correct is gebeurd en zij benadrukt dat haar toestand zeer ernstig is nu zij een alleenstaande vrouw is en kampt met ernstige medische problemen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het opsommen van de documenten die zij eerder tijdens deze procedure heeft neergelegd, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten noch haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Met haar verweer dat haar toestand zeer ernstig is nu zij een alleenstaande vrouw is en kampt met ernstige medische problemen, gaat zij eraan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst uit het dorp Dac in het district Ceel Buur gelegen in de provincie Galgaduud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Wat betreft de gezondheidstoestand van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsdomein vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient zich hiertoe te richten tot de daartoe geëigende procedure. Waar zij nog beweert een alleenstaande vrouw te zijn kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij daar geen verdere uitleg bij geeft, verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij een alleenstaande vrouw is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS